

ningerne af skattetilvarsreglerne for valgbarhed til kommunalbestyrelserne ved de nylig afholdte valg?"

Jens Chr. Christensen: Baggrunden for mit spørgsmål er de skattetilvarsbestemmelser, der ifølge den kommunevalglov af 25. marts 1959 kræves opfyldt, for at valgte kandidater kan indtræde i deres pladser i de kommunale råd.

Tidligere var ifølge den kommunale valglov den borger, der havde stemmeret, også valgbar. Den ændring der er gennemført i den nugældende valglov, har medført, at der på dette område er skabt en ganske meningsløs forvirring. Mange af de kandidater, der er blevet forment adgang til deres pladser i kommunalrådet, har dels ikke kendt de nye bestemmelser, dels har de i mange tilfælde, hvor det drejer sig om grundejere, der har bortforpagtet en del af deres ejendom og dermed delegeret skattebetalingen af den pågældende ejendom til forpagteren, ikke været gjort bekendt med den pågældende skatterestance. Et tilfælde viser, at en kandidat har forespurgt på kommunekontoret, om han havde nogen skatterestance, og i strid med virkeligheden fået det svar, at det havde han ikke. En kandidat har forudbetalt hele sin personlige skat på flere tusind kroner, men har glemt en lille ejendomsskat på 5 kr.

Masser af eksempler kunne nævnes. Alle viser de, at det er disse latterlige småting, der har udelukket de valgte kandidater fra at indtage deres pladser i de kommunale råd. Noget sådant skaber forvirring, og det skaber også unødigt bitterhed. Ingen kan f. eks. forstå, at en skatterestance på 5 kr. kan udelukke en borger fra det sognekommunale råd, medens en borger, der har fået 1 års fængsel for unational optræden under besættelsen, kan indtage sin plads i amtsrådet.

Efter min mening må vi fjerne grundlaget for den slags sammenligninger. Vi må i valgloven skabe klare og forståelige retningslinjer. Jeg ønsker aldeles ikke at bryde med princippet betalt skat som betingelse for indtræden, men de meningsløse småting må vi have fjernet. Det er selvfølgelig for sent, hvad angår de nylig afholdte valg, og derfor tillader jeg mig at spørge den højtærede indenrigsminister, om der er nogen

som helst mulighed for gennem dispensation at råde bod på lovens uheldige virkninger.

Indenrigsministeren (Lars P. Jensen): Det ærede medlems spørgsmål har selvfølgelig givet mig anledning til at overveje, om der som antydet af det ærede medlem har stået mig muligheder åbne for at lempe virkningerne af de i den kommunale valglov indeholdte regler om skatterestancers indflydelse på kandidaternes indtræden i de kommunale råd.

Selve loven giver imidlertid ingen muligheder. Bestemmelsen i dens § 33 om, hvilke skatterestancer der er til hinder for, at en person, der er valgt, kan indtræde i kommunalbestyrelsen, er ganske klar. Den siger i stk. 1, at et i en kommunalbestyrelse indvalgt medlem ikke kan indtræde i denne, såfremt han på valgdagen er i restance med nogen del af de ham påhvilende direkte skatter til stat og kommune samt folkepensionsbidrag, hvis sidste rettidige indbetalingsdag indtrådte mere end 3 måneder forinden, og det tilføjes i stk. 3, at det påhviler den nyvalgte kommunalbestyrelse at påse, at de indvalgte medlemmer opfylder denne betingelse. Foreligger der en skatterestance som omtalt, har den nyvalgte kommunalbestyrelse således kun ét at gøre, nemlig at meddele den pågældende, at han ikke kan indtræde.

Loven har dog forudset, at der kan opstå tvivlsspørgsmål med hensyn til betingelsens opfyldelse; men loven har foretrukket at henskyde dette spørgsmål til domstolenes afgørelse fremfor at indføje en bestemmelse om, at spørgsmålet kunne indbringes for en højere administrativ myndighed, amtsrådet eller indenrigsministeriet.

Jeg vil gerne tilføje, at en mulighed for at lempe virkningerne af disse bestemmelser måtte vel have forudsat en dispensationsadgang, som det ærede medlem også antydede, men den kommunale valglov indeholder ingen hjemmel herfor.

Man kunne så spørge, om grunden til, at så mange af de valgte ikke har betalt deres skatterestancer, skulle være, at indenrigsministeriet ikke forud for valget har gjort, hvad det kunne for at oplyse kandidaterne om den pågældende bestemmelse. Dette spørgsmål mener jeg med god samvittighed